

RENDIR LOS MACHOS

David Pantaleón, 2021

949

ESTREA EN NUMAX: 20.06.2021 | V.O. | +12 | 81 min.

Unha viaxe a pé de máis de 100 desérticos quilómetros con sete machos cabríos...e dous irmáns que se odian. O pai impón unha última vontade no seu testamento: Alejandro e Julio deben viaxar cos sete machos ata o extremo sur da illa.

«Unha sorte de costumismo máxico que integra o folclórico, o tradicional e o cotiá»

Felipe Rodríguez Torres, CAIMÁN CUADERNOS DE CINE

Entrevista con David Pantaleón: «As tradicións son unha ficción inventada por alguén nun momento dado»

Por José A. Cano

Por que elixiches que os actores sexan os teus propios irmáns? Empezamos baseándonos neles para construír o guión e a idea de traballar con actores naturais. Durante o cásting en Fuerteventura buscando dous non actores que se parecían aos meus irmáns xurdiu a idea de propoñérllelo a eles mesmos. Aceptaron e iso deu nos a posibilidade de poder traballar a outros niveis: se con actores profesionais tes certos recursos ou estratexias que eles traen aprendidas e con non profesionais tes que indagar por outro lado, aquí que fosen os meus irmáns dárame a posibilidade que os referentes fosen compartidos por min.

Tes familia gandeira? Os meus avós por parte de nai eran os carniceros do pobo. Agora son meus tíos e curmáns os que o herdaron. Iso vai asociado sempre a ter gando. É un mundo que coñezo desde neno e por iso me atrae.

A tradición de render os machos existe? Non existe, non. Quería traballar con esta de idea de por que se perpetúan as tradicións. Creo que teñen un elemento funcional, nun momento crítico como a morte dun pai e o reparto da herdanza os irmáns teñen que compartir tempo xuntos. Tamén está a idea de que a tradición é a máxima ficción pero asimilámola, respectámola e acaban marcando a nosa identidade. As tradicións son unha ficción inventada por alguén nun momento dado.

E a canción coa que despíden os demais cabreiros o falecido? Existe unha tradición que son os contos dos ranchos de ánimas, que son como grupos folclóricos asociados á Igrexa, algo bastante arcaico que o que fan é cantarlle aos mortos. No Samaín de Canarias o que se facía era ir polas casas cantarlles aos falecidos históricos da familia. A canción orixinal trataba sobre mariñeiros e fixemos unha adaptación para que incluíse os cabreiros.

O filme explora a masculinidade como unha sorte de performance... Si, e iso non deixa de ser outra ficción, algo inventado de como ten que ser un home, como ten que ser o macho alfa do gando. E adoitan ser ideas infantís. É un pouco o que nos pasa todos na vida real, imos madurando, crémonos moita cousa pero non deixamos de ser os nenos que fomos. Eu son o sexto dunha familia de seis varóns, teño un catálogo de cinco irmáns onde vexo moitas realidades, aparte de min mesmo. Por iso este xogo coa nosa capacidade de incomunicación, que é moi da masculinidade, non falar as cousas, parecíame moi interesante.

Recoñécete nesa tendencia de filmes como *Espíritu sagrado* (Chema García Ibarra, 2021), *Destello bravío* (Ainhoa Rodríguez, 2021) ou *Secaderos* (Rocío Mesa, 2022) con cineastas que rodades nas vosas vilas con actores non profesionais? *Espíritu sagrado* é un filme xenial e compartimos directora de arte, Leonor Díaz. *Destello bravío* quero vela. En canto ao que dis, creo que hai un cambio de paradigma respecto ao que buscaban cineastas de xeracións anteriores. A idea de rodar en Hollywood está totalmente desterrada. Os cineastas dos que falas descubriron o exotismo do lugar de onde son grazas a velos desde fóra. É importante marchar do teu lugar para poñelo en valor.